

[Ivar Nørgaard]

substansen om sanktionerne, er, at vi jo har været vidne til, at smørsanktionerne over for Sovjetunionen er ophævet, og at USA eksporterer kæmpemængder af korn til Sovjetunionen. Vi tror simpelt hen ikke på, at det nytter med den slags sanktioner, sådan som forholdene er i verden. Det mener vi udenrigsministeren burde have argumenteret for over for vore EF-partnere og fået dem til at forstå, at de skulle stoppe. Det kræver selvfølgelig mod at komme ud af nogle sanktioner, når man først er gået ind i dem, men vi har erklæret os indforstået med, at vi påtager os det ansvar. Vi har slæbt os ind i sanktionerne, og vi påtager os også ansvaret for at gå ud af dem. Det bør man gøre, når man kan se, at det er nytteløst at fortsætte med dem. Den politiske meddelelse til Sovjetunionen har ikke haft nogen som helst virkning på forholdene i Polen.

Jeg vil nu i spænding afvente afstemningen. Efter at det har vist sig, om sanktionerne imod Sovjetunionen skal fortsætte, mener jeg, det vil blive nødvendigt på den ene eller anden måde, enten her i salen eller i markedsudvalget, at få klaret disse problemer med mandatafgivelsen.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Nu går debatten mod enden. Den har formet sig på en meget ejendommelig måde. Min oplevelse af den er i hvert fald, at det er lykkedes hr. Ivar Nørgaard at projicere sig selv usandsynlig godt, og det vil jeg gerne complimentere hr. Ivar Nørgaard for. Jeg kender ingen politiker i nyere dansk historie, der har fået så meget ud af så lidt så mange gange. Jeg vil også gerne complimentere socialdemokratiet for, at man har en person i sin midte, der er i stand til med sådan en styrke at fremholde, udvikle og fastholde socialdemokratiets bærende ideer.

Jeg har desuden oplevet debatten som en retssag af de mere usædvanlige, hvor anklagemyndigheden mod udenrigsministeren står op og formulerer en vidtløftig påstand om straf, i dette tilfælde ministerens eller regeringens afgang, og så ganske unnlader at procedere. Der er blevet stillet en masse spørgsmål, og der er, om jeg så må sige, blevet ført vidner. I disse vidners udsagn har vi et fyldigt materiale. Intet som helst tyder på, at udenrigsministeren har gjort noget som

helst anstødeligt. Sådan som hr. Ivar Nørgaard nu slutter denne debat, er det, der kunne komme til at stå tilbage, at udenrigsministeren alligevel er forbyder. Dette blev ikke en retssag, hvor vi stemte om, hvorvidt udenrigsministeren havde gjort noget forkert eller ikke. Det blev en retssag, der endte med insinuationer uden en dom. Sådan bryder vi os ikke om at føre politik, men sådan synes nogle om at føre politik, og det kan vi da ikke forbyde dem.

Hr. Ivar Nørgaard sluttede meget flot med nogle bemærkninger om, at sanktioner som disse kunne man ikke rigtig have nogen tillid til, og dem måtte man ud af. Vi var fuldstændig solidariske med den tidligere regering ved indførelsen af disse sanktioner. Jeg tror såmænd ikke, at den nuværende regerings partier havde større tillid til dem, end hr. Ivar Nørgaard giver udtryk for nu, men vi syntes, der var en grund til at markere, at det, der skete i Polen, stred imod vores retsfølelse.

Jeg vil gerne sige til hr. Gert Petersen – jeg ville ikke ulejlig mig herop før, for jeg syntes, hr. Niels Helveg Petersen svarede så glimrende på hr. Gert Petersens indlæg – at der er vel forskel på forholdet mellem Polen og Danmark og forholdet mellem Danmark og så mange andre lande.

Nu slutter debatten. Hvilket indtryk den har gjort på den danske befolkning, ved jeg ikke, men hos mig har den efterladt det indtryk, at der må mangle et eller andet substanslignende, i det tidligere regeringsparti, når det har villet ulejlig os med hele denne utålelige, bagatelagtige sag.

Formanden:

Debatten slutter ikke nu. Jeg giver ordet til hr. Holger K. Nielsen.

Holger K. Nielsen (SF):

Udenrigsministeren og hr. Ole Bernt Henriksen havde statsmandsminerne på i den forstand, at det var de store linjer, vi fik. Vi måtte jo kunne indse, at vi ikke skal gå så meget i detaljer, og at denne sag har vigtige udenrigspolitiske konsekvenser. Det har den muligvis, men jeg synes alligevel, det er betegnende, at såvel ministeren som borgerlige politikere forsøger at afspore det, meget af sagen har drejet sig om, nemlig spørgsmålene